

Літературний альманах

№1, січень 2016

Ювілейне видання

85-річчю гімназії присвячується

Намагайся ніколи не повторюватися – ні в іконі, ні в картині, ні в словах.

Казимир Малевич

Рубрики номера

Рідна країна Україна

Любі тваринки

Проза

Про життя

Краса української природи

Переклади

Про школу

Звернення редакції альманаху до читачів

Неможливо уявити гармонійний розвиток людини без її творчого потенціалу. У цій збірці хтось лише спробував свої сили, а хтось показав себе сформованим дорослим поетом. Для більшості авторів – це перший крок до самостійного творчого життя, яке і є мистецтвом. А в ньому поезія – сходинка на шляху створення гуманного суспільства з високою культурою.

*З повагою, директор Романо-германської гімназії №123
Конончук Володимир Петрович*

Відкривши першу сторінку цього журналу, ви потрапите у світ дитячої неповторності. Теплим щирим натхненням просякнуті запропоновані твори.

Юні автори зробили свої перші спроби і запрошують нас на сторінках цього журналу погратися словами, образами, стилями, захопитися цікавими оповідями, іноді веселими, іноді сумними.

*Редактор альманаху
Долгінцева Наталія Вікторівна*

Писати, малювати, створювати дизайн — означає мислити художньо. Мені приємно було побачити учнів у ролі митців, оскільки схильність до творчості — свідчення гармонійного розвитку людини.

*Дизайнер-верстальник альманаху
Кукуруза Андрій Олександрович*

Творчість – дивовижна річ. Вона змушує нас по-іншому сприймати Всесвіт, підносить нас над повсякденністю, буденністю і збагачує духовно. Маючи таких талановитих дітей, оптимістично дивишся на життя, віриш у прекрасне, в красу і щирість людських стосунків.

*Коректор альманаху
Сидоренко Галина Михайлівна*

У НОМЕРІ

Рідна країна Україна

Любов до України 5

Я люблю Україну 5

Краса української природи

Весна 7

Осінньо-зимове 7

Літо 9

Вітерець 11

Прийшла зима 11

Осінь 13

Листопад із Жовтнем – друзі! 13

Пори року 15

Осінь 15

Чудова зима 17

Любі тваринки

Тваринний світ 19

Кім Вухань 19

На столі стоїть сметана 21

Про життя

Кохане 23

Дитячий сміх 25

Філософія 25

Віра 27

Про життя

На світі сонце є і квіти 27

Щастя 29

Мое місто 29

Жити задля людей 31

Правда 33

Ким бути? 33

Про школу

Перерва 35

Прощавай, початкова школо 37

Космос

Космос 39

Переклади

Із Теодора Фонтане

Осінь №1 41

Осінь №2 43

Проза

Пушок 44

Як метелик за радістю літав 46

Як українські козаки московського
царя перемогли 49

Пошук скарбів Сашком та Назаром 51

Голубкова Валерія, 6-А

Калиновська Дар'я, 5-Б

Рідна країна Україна

Любов до України

Зацвітає калина,
Зеленіє ліщина,
Степом котиться диво – луна.
Це моя Батьківщина,
Моя рідна країна,
Що як тато і мама одна.

Голубкова Валерія, 6 – А

Я люблю Україну

Я люблю Україну.
Її трави скошені.
Я люблю Україну,
Її запах травневий.
Я люблю Україну
І хати.
Я люблю Україну
І мати.
Я люблю Україну
могутню й єдину.

Калиновська Дар`я, 5 - Б

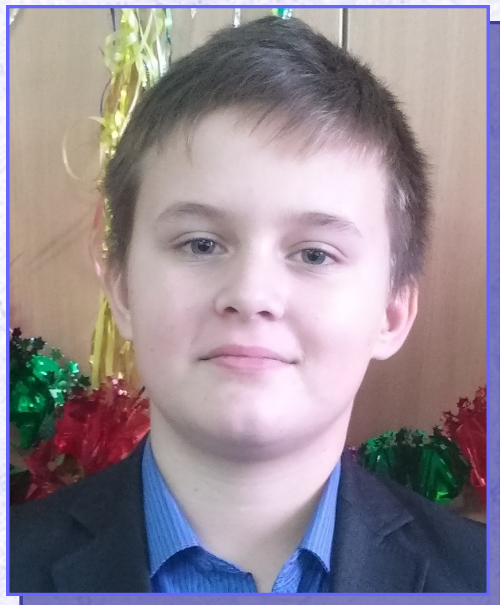

Голубкова Валерія, 6-А

Яцук Сергій, 6-А

Краса української природи

Весна

Надійшла весна прекрасна.
Багатоцвітна, тепла, ясна.
Прилетіли птахи
з далекого краю,
І радіють квіти
в зеленому гаю.
Багато подарунків принесла
Ця чудова пора року – Весна!

Голубкова Валерія, 6 – А

Осенне – зимнее

Опала желтая листва,
Холодный дождь в лицо хлестает,
Но теплый лучик иногда
Сквозь тучи хмурые сверкает.

Вот осень скучная пришла,
И нас она в тоску вгоняет,
И близко снежная зима,
Она нам Новый год подарит.

Яцук Сергій, 6 – А

Любашенко Олексій, 6-А

Лето

Золотое солнце
за моим окном,
манит меня в лето,
кутает теплом.

И песок лаская
синею волной
мне поет о лете
песенку прибой.

И стоит жара
в сонной теплоте,
и горят пески
в золотом огне.

Вечером о лете
соловей поёт,
на луну и звезды
посмотреть зовёт.

А солнышко, лениво
обходя кругом,
греет нашу землю
новеньким теплом.

Любашенко Олексій, 6 – А

Калиновська Дар'я, 5-Б

Ветерочек – ветерок

Ветерочек – ветерок
Колыхается цветок.
Кланяется ветру травка.
Травка, травочка – муравка.
Кланяется ветру лес.
Всяких полон он чудес.
Там зверюшки, птички есть.
Ворон, белка и медведь,
грач и заяц,
волк и лис.
И лесная кошка рысь.

Калиновська Дар`я, 5 – Б

Прийшла зима

Прийшла холодна люта баба зима. Зимовий ліс вкрився білою ковдрою й тремтить – боїться лютої зими. Зелені красуні ялинки одягли білі спіднички і снігові берети. Річка накинула на себе тоненький прозорий плащик. Маленький кущик загорнувся в маленький кожущок. Лише жовтогруда синичка не боїться холодної баби – сидить собі і дзьобає мерзлі ягідки калини.

Калиновська Дар`я , 5 - Б

Ковальов Андрій, 6-А

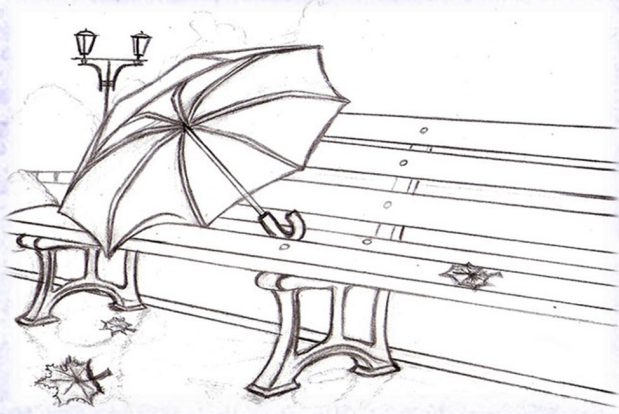
Калиновська Дар'я, 5-Б

Осень

Тонкая березка
В золото одета.
Вот и появилась
Осени примета.

Птицы улетают
В край тепла и света.
Вот вам и другая
Осени примета.

Сеет капли дождик
Целый день с рассвета.
Этот дождик тоже
Осени примета.

Ковальов Андрій, 6 – А

Листопад із Жовтнем – друзі

Листопад із Жовтнем – друзі.
Як без них в гаю, у лузі?
Жовтень листя покриває,
Ну а Листопад зриває.

Калиновська Дар`я, 5 – Б

Ступак Ярослав, 6-А

Друкаренко Анастасія, 6-А

Времена года

Зима – это хорошо,
Но холодно уж больно.
Лето тоже хорошо,
Но жарко, не прикольно.
А весна лучше всего:
Все цветут растенья!
Ну и осень ничего
После потепленья!

Ступак Ярослав, 6 – А

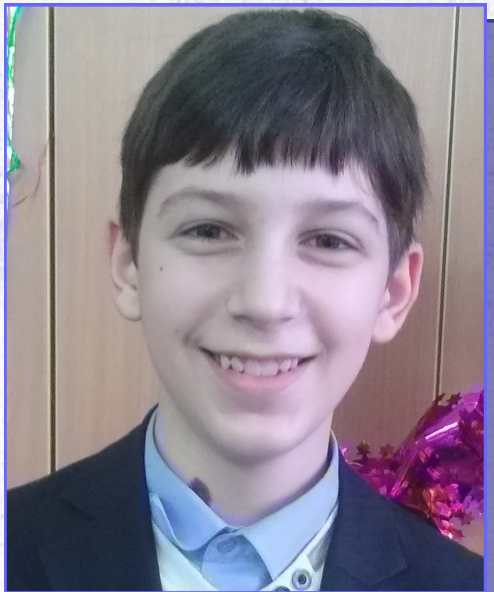
Осень

Я хожу, грущу одна:
Осень рядом где-то.
Желтым листиком в реке
Утонуло лето.
Я ему бросаю круг –
Свой венок последний.
Только лето не вернуть
Если день осенний.

Друкаренко Анастасія, 6 – А

Знаковський Валерій, 6-А

Прекрасная холодная зима

Зима,
Ты очень сильно холодна,
Ты очень любя мне одна!
Я полюбил тебя в семь лет!
Сквозь снег увидев солнца свет
В морозно – снежном декабре
На светлый Николаев день.

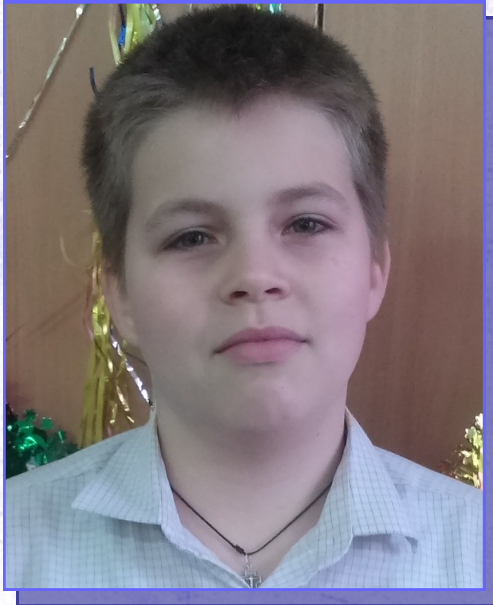
В час Новогодний на земле
В морозно-свежем январе
Я праздную великий праздник –
Святой Сочельник на дворе!
Святое Рождество приходит!
Подарков много нам приносит!
Покой и радость на душе!

Февраль –
Морозный лютый месяц.
Природа уж устала от зимы,
Навеселившись вдоволь в День
влюбленных.
Но слышится дыхание весны!
На Масленицу мы печем блины!
И провожаем зиму в путь – дорогу.

Знаковський Валерій, 6 – А

Білоконь Ратімір, 6-А

Калиновська Дар'я, 5-Б

Любі тваринки

Животный мир

У меня есть милый песик
И зовут его Барбосик,
Очень любит он кокосик,
А потом целует в носик.

А еще есть хомяки,
Очень классные они.
Целый день жуют зерно.
Очень вкусное оно.

Я животный мир люблю
Все живое берегу,
– Охранять природу нашу, –
всех об этом попрошу!

Білоконь Ратимір, 6 – А

Кіт Вухань

Кіт Вухань – ото вже сплюх.
Ловить не мишей, а мух.

Калиновська Дар`я, 5 – А

Ступак Ярослав, 6-А

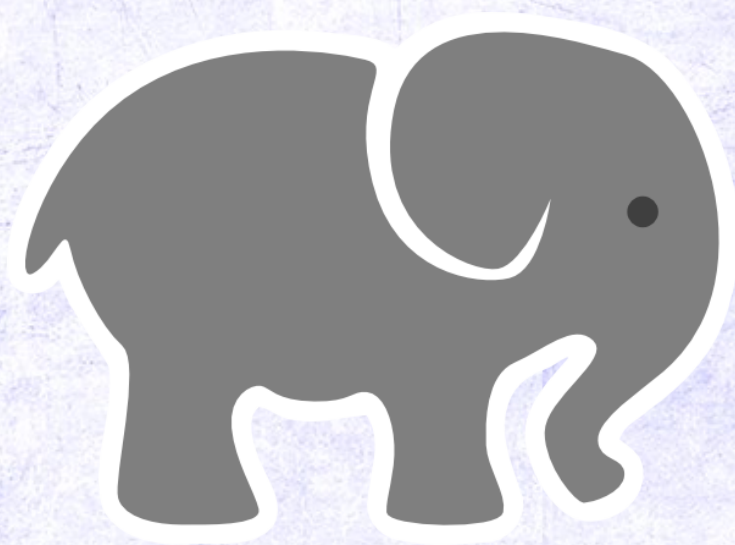

На столе стоит сметана

На столе стоит сметана
Ее дали пеликану.
Пеликан сказал «не вкусно»,
Целый день ходил он грустный.
Но потом нашел кокос,
Задал зверям всем вопрос:
«Как открыть его, друзья?».
Носорог сказал «нельзя».
Слон подумал и сказал,
Бегемота он позвал.
Бегемот пришел, взял кокос, ногой
разнес.
А потом он всем сказал:
«Разломал я ваш кокос,
Вот ответ на ваш вопрос».

Ступак Ярослав, 6 – А

Патейчук Глафіра, 8-А

Про життя

Кохане

Я кохаю життя і кохаю свободу,
Чисте небо у хмарах і колосся у полі.

Ранню пташку в деревах і повітря духмяне,
Прудкий вітер у гаю і квіти зоряні.

Я кохаю людей і кохаю родину.
Вірних друзів усюди й загадкову звірину.

Я кохаю ліси і безкраї простори,
Перший сніг на планеті і перлини у морі.

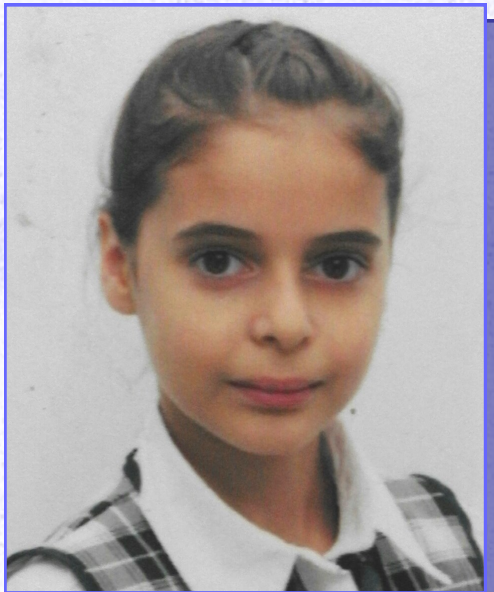
Я кохаю усе! Та ненавиджу долю,
Яка злиденна, зла і витіснює волю.

Почуття всі нещирі та все кривда усюди...
Я кохаю життя і обожнюю волю!

Патейчук Глафіра, 8 – А

Шаровенко Анна, 6-А

Перепадя Софія, 6-А

Философия

Ты любишь жизнь,
а в ней все пусто
И даже глупо и обидно.
Ты любишь радужные песни,
где чувства приторны, знакомы.

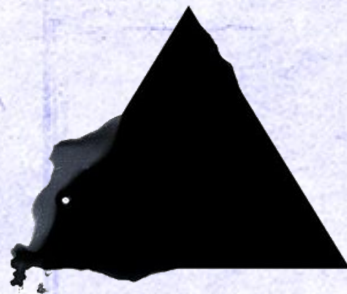
Красиво в фантике из слов гниют,
Как рамы у балкона.
Твоя любовь – твоя болезнь.
Теряешь смысл, силы.

Перепадя Софія, 6 – А

Детский смех

Детский смех
так хочется
услышать снова,
но уже года прошли.
Вот бы сделать механизм,
чтобы детство нам вернуть.
Но уже, я снова повторяю,
прошло детство.
Прошли подростковые года,
вот и замуж нам пора,
потом дети, внуки, внучки...
А потом и в рай пора.
К Богу нас зовут они,
ангелы – хранители.
Там весь мир другой, светлее.
Здесь – весною зеленее.
Будем мы дружить всегда.
Помнить: горе – не беда!

Шаровенко Анна, 6 - А

Петраківський Даниїл, 11-А

Калиновська Дар'я, 5-Б

Вера

В этом мире сложно жить.
Но кто сказал, что будет просто?
В этом мире тяжело любить:
процент измены – переросток.
В этом мире надо все забыть
И верить, что, наконец-то, будет легче.
Но легче все-таки не будет
ни завтра, ни сегодня, никогда.
Давай счастливыми побудем!
На это время есть всегда.
И как бы трудно не было, в хорошее поверь!
Ты верь,
что мир для тебя не потерян.
Ты верь,
что преодолеешь все барьеры.
Ты просто верь,
ведь вера – это уже победа!

Петраківський Даниїл, 11-А

На світі сонце є і квіти

На світі сонце є і квіти,
На світі мами є і діти.
На світі хмарки є і небо.
Примари є? А є химери? –
мале дитя питає у мами.
Лиш у казках! – відповідає.

Калиновська Дар`я, 5 – А

Ступак Ярослав, 6-А

Ковальчук Олена, 11-А

Счастье

Кто счастливей всех на свете?
Пес, наевшийся котлетой,
Мышка и кусочек сыра,
Кошка и чуть-чуть пломбира,
В своем вольере черепашка,
Попугай по кличке Пашка?
Кто счастливей всех на свете?
Автор всех этих куплетов!

Ступак Ярослав, 6 – А

Моё место

Не нужен мне ни Лондон, ни Париж.
Не нужен уличный престиж.
Ценю свой город славный я,
скольжу, как мудрая змея!
Я вырос здесь и в нем погибну
и стану за него горой,
и целей всех своих достигну.
Скажи мне, друг, ведь ты со мной?
Боготворить готов я каждое мгновенье,
которое проживать я буду тут,
а люди хорошо поднимут настроенье,
и мысли о плохом навек уйдут.

Ковальчук Олена, 11 – А

Патейчук Глафіра, 8-А

Жити задля людей

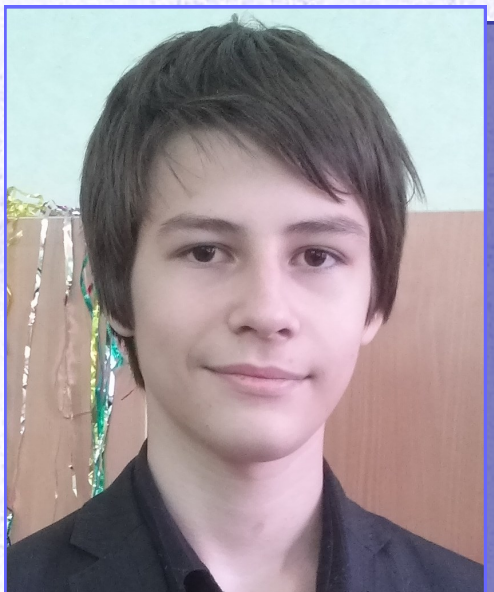
Хотіла б я прожити все життя у користі для
інших,
Щоб краще всім жилося на землі.
Для когось – стати, існувати,
бути найдорожчим,
Для когось – просто бути поряд в самоті...
Для дідуся – онукою рідною,
Для дерева – простором стати можу я
І за дитинку – захистом,
І краплями мого дощу напоїться земля.
Землею хочу я для когось бути,
Щоб у кінці, у саму важчу мить,
Грунтовою водою і хлібом напувати –
Хоч крапельку рятунку у життя вносить.
Я пташка! І миттєвою стрілою
Буду дітей від ворогів собою закривати.
І хочу я для них ранковою росою
І теплим затишком до смерті захищати.

Хотіла б бути я всіма
Стихіями природи,
Щоб людям показати
Красу земних глибин,
І неодмінно показати нагороди
За виправлення всіх провин.

Я – дівчина! Я мрією пошита,
Я сонцем усміхнусь в ранковій грі...
І буду я для всіх прийдешнім святом,
І друзів не покину у біді!

Патейчук Глафіра, 8 – А

Клименко Роман, 11-А

Бондаренко Дарина, 6-А

Правда

Дождь идет, гроза гремит,
в домах правительство сидит.
Оно спит в тепленькой кровати,
а на войне гибнут солдаты.

И вот мы победили!
На память генералам
медали, грамоты вручили,
а интересы рядовых давно забыли.

Клименко Роман, 11 клас

Ким бути?

- Кем же стать? – вопросом
задаюсь довольно часто,
но не всегда нахожу я правильный ответ.
Может стать мне космонавтом?
Или лучше быть врачом?
Нет! Лучше все же улететь
на далекую планету!
Но лучше все же песни петь
на вечернем концерте!
Или лучше не спешить?
Может, все покажет время?
Ну а пока
хочу я стать миллионером!

Бондаренко Дарина, 6 – А

Гулак Евгений, 11-А

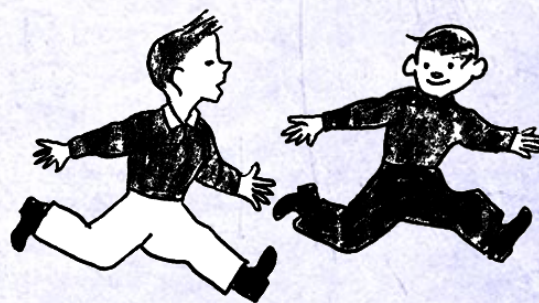

Про школу

Перерва

Перемена! Звонит звонок!
Первым Даня вылетает за порог.
Вылетает за порог – Жеку и Рому
сбивая с ног.
Неужели это Даня, продремавший весь урок?
Если он, то несомненно
с ним веселая перемена!
Не угонишься за Даней!
Он, гляди, какой крутой!
Он за пять минут успел
переделать кучу дел:
лихо грохнуться с перил,
подзатыльник получил,
сходу дал мне с Ромой сдачи,
попросил списать задачи.
Сделал все, что мог!
Ну, и тут – звенит звонок...
Даня снова в класс летит.
Бедный! Без лица совсем!
- Ничего! – вздыхает Даня.
На уроке отдохнем!

Гулак Євген, 11 –А

Гафарова Олександра, 5-Б

Прощавай, початкова школа

Прощавай, початкова школа, ми пішли в п'ятий клас.
Ти не сумуй, не сумуй без нас.
Прийдуть до тебе першачки і ти забудеш про нас.
Знайдеш друзів собі інших, будеш гратися із ними.
Ну а ми будемо вчитися повсякчас, трудитися.
Ми не забудемо про тебе, про першу вчительку, про вас.
І хоч ми разом з кожним роком менше грались, ти не
сердся, - бо ми навчались.

Гафарова Олександра, 5 – Б

Терещенко Яна, 6-А

Космос

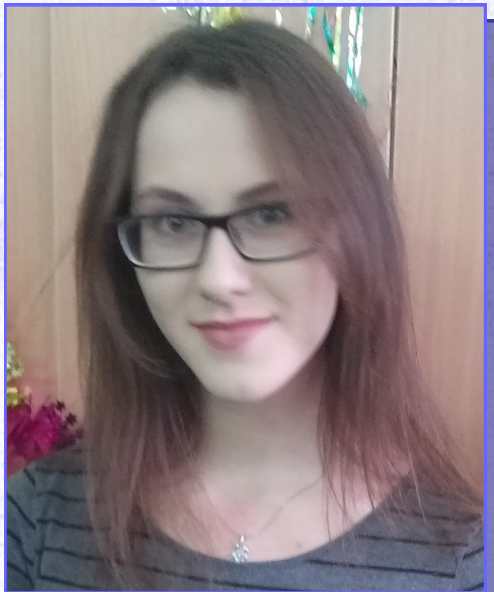
Космос

Как в космосе тоскливо, скучно!
Там жизни нет и красоты...
Ах, если бы жители там были,
Давно бы с ними мы дружили!
И с ними были бы на «ты»!
Но инопланетян не слышно,
А может их и вовсе нет?
И даже астроном не может
На ту задачу дать ответ!
А я надежды не теряю!
Сама я в космос полечу!
Наверняка с другой планеты
Сигнал заветный получу!

Терещенко Яна, 6 – А

Левковська Ольга, 11-А

Переклади

Из Теодора Фонтане

Осень №1

О восхитительная осень,
Как золотом ты скрасила листву!
Дышу тобой, спокойствия многоголосьем:
Я снова счастлив, я, кажется, живу.

Вдоль леса и пруда прогулка,
Стихает песня жизни, сметена.
И я замедлил шаг, исчезнувшая гулкость.
Мои воспоминанья – горести стена.

И с ними встретился я взглядом:
Все это было, по кругу все идет.
И после встречи – один всегда осадок:
Смеется будущность, ведь ей не к нам –
вперед.

Но в прошлом есть свое очарованье,
Оно никак не может отпустить.
Я вижу осень, свободы мирозданья.
Я вижу осень... Но май не позабыть.

Левковська Ольга, 11-А

Левковська Ольга, 11-А

Осень №2

Не было осени прекраснее этой,
Как облачилась золотом листва,
Тут воздух кристален, спокойствие сна.
Я снова счастлив, ею согретый.

Сквозь лес идущий, вдоль пруда
Я слышу жизни как закончился распев.
И тут же шаг замедлил, обомлев.
Воспоминанья не отпустят никогда.

Я к ним опять лицом к лицу,
От этого мне никуда не деться.
И лишь одно, как и всегда, успело отвертеться
Смеющееся завтра, слава беглецу!

Прошедшее же все чарует
И этим не заковывает в плен.
Но взгляд на осень, он самозабвенен.
Тот взор, та осень... А что нам май дарует?

Левковська Ольга, 11-А

Пушок

У нас в будиночку жив їжачок. Він був ручний. Коли його гладили, він притискав до спини колючки і ставав зовсім м'якеньким. За це ми прозвали його Пушок.

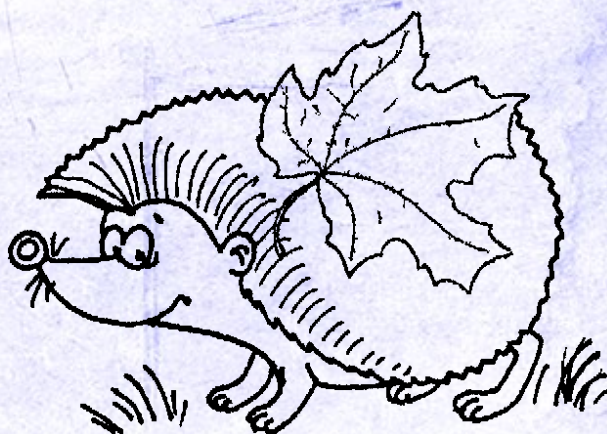
Коли Пушок був голодним, він ходив за мною, як собака. При цьому він фиркав і кусав мене за ноги, поки я його не погодую.

Влітку я брав Пушка із собою гуляти в сад. Він бігав стежками, ловив жаб, жуків, равликів і з апетитом їх з'їдав.

Коли настала зима, я вже не брав Пушка на прогулянку, а тримав його вдома. Годували ми його молоком, супом, хлібом. Наїсться та й вкладається біля каміна. Звернеться клубочком та спить. А вночі починає по кімнаті бігати. Усю ніч по підлозі лапками тупотить, всім спати не дає. Так він у нас більше ніж півзими прожив і жодного разу на вулиці не побував.

Якось зібрався я на вулицю, а друзів у дворі не було. Я взяв із собою Пушка. Дістав коробку, поклав теплу матерію і посадив туди їжака.

Я катався з гори на санях разом з

їжаком, який лежав у коробці. А потім прийшли друзі, я катався з ними кілька годин. Потім пішов додому. Про їжака згадав лише наступного дня. Побіг шукати. Знайшов. Дивлюся – лежить мій Пушок і не рухається, і не дихає. Мабуть, замерз вночі й помер. Я приніс його в сарай, подумав, як потеплішає - поховаю.

Цілий тиждень я страждав через втрату Пушка. А потім і забув про нього

Але настала весна. Я пішов гуляти у сад. Іду стежкою і раптом бачу - в кучі старого листя щось ворухиться. Я зупинився. Хто це – тваринка? Яка? З-під темного старого листя з'являється знайома мордочка, й чорні оченята – бусинки дивляться прямо на мене.

Я не пам'ятав себе від щастя, кинувся до нього. Через секунду я вже тримав його в руках, а він обнюхував мої пальці, фиркав і тикався мені у долоню холодним носиком, просив їжі.

На землі валявся той самий короб, у якому Пушок проспав цілу зиму. Я підняв колишній будиночок їжака, посадив туди Пушка й урочисто приніс додому.

Демко Тарас, випускник 2015 р.

Як метелик за радістю літав

Пророкова Марія, 5-Б

Жив на світі Метелик. Звичайний Метелик, як й усі. Але він не мав радості. Завжди сумував. І вирішив він її знайти. Зібрався та й полетів. Летить – летить, аж ось раптом дощ пішов.

– Ой, ой, що мені робити? – злякався Метелик. І чує:

– Допоможіть, рятуйте! – кричав

хтось.

Метелик побіг на голос і бачить, що в калюжі Жучок тоне. Але він не розгубився: узявши листочок, сів на нього і підплив до Жучка, та й врятував.

– Дякую тобі! – каже маленький.

– Нема за що, – відповів той.

– А ти чого такий сумний? – спитав Жучок.

– А ти не знаєш, де знаходиться радість?

– Ні, але ти можеш звернутися до Королеви бджіл. Вона все

знає!

– Дякую тобі, Жучок! – сказав Метелик. – До побачення! Пока!

Полетів Метелик далі. Летить і бачить вулик.

– Може, там знаходиться королева? – подумав він. – Добрий день, Ваша величносте!

– Добрий день, – відповіла Королева.

– Вибачте, а ви не знаєте, де знаходиться радість? – спитав він.

– Моя радість – це мій рій! А давай я тебе пригощу медом, може, в тебе настрій покращиться? – спитала Королева.

– Я б не відмовився.

– Ну як, смачно? – спитала її величність.

– Дуже. Але мені вже час йти.

Полетів метелик далі. Летить і бачить, що Мурахи дровину впустили.

– Я вам допоможу!

І він скинув камінці з пагорба й зупинив дровину.

– Дякуємо, Метелику! – прокричали Мурахи.

– Будь ласка!

Так і вечір настав.

– Ой, що мені робити? - злякався Метелик.

Раптом побачив Сову.

– Ой, а зараз що? Допоможіть!

І Сова кинулась за ним. І тут нещасного Метелика побачили друзі, яким він допомагав.

– Зараз ми тебе врятуємо! – і сховали його.

– Я вдячний вам усім!

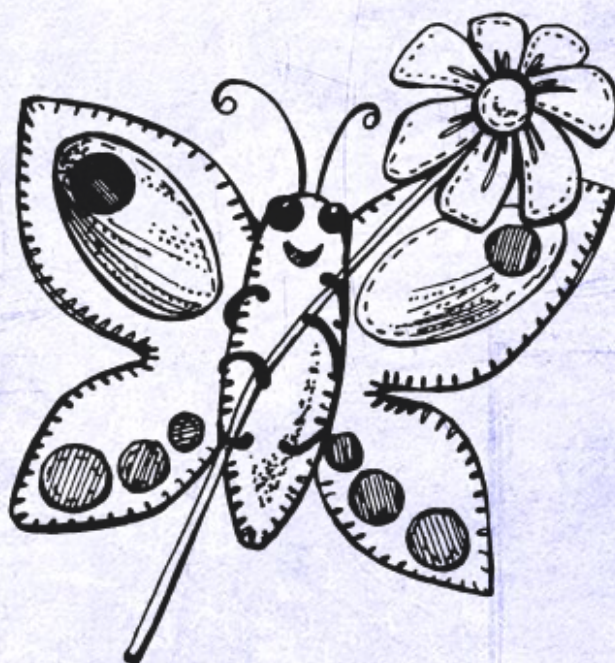
Прилетів Метелик додому. До нього усі підбігли.

– Ну що, знайшов радість? – питають вони.

– Так.

– І де вона?

– Там, де дружба і допомога іншим!

Як українські козаки московського царя перемогли

Тимченко Анастасія, 5 – А

Жив-був на велетенських просторах грізний московський цар. Володіння його держави простягалися від Тихого океану до Балтійського моря. Проте йому цієї землі було замало. Він мріяв покорити весь світ. Та й владу над своїм народом мав безмежну. Та й не дивно, що час від часу розпочинав загарбницьку війну, бо вважав себе наймогутнішим та найсильнішим у світі.

От і задумав цар підкорити незламних козаків, слава про яких линула з давніх – давен по всьому світу. Вони були мужніми воїнами та справжніми захисниками української землі.

Зачувши страшну звістку про ворожу навалу, козаки з різних міст та сіл України кинулися захищати Вітчизну. Не рік і не два тривали жорстокі битви, але наші герої вистояли проти жорстокого

ворога. Навіть малі діти допомагали війську. Людська любов та турбота зігривали українських козаків і в люті морози, і в негоду, і в тяжкі хвилини. І герої перемогли ворога, зупинили загарбників біля кордонів України. Багато бійців загинуло, але наше військо лишилося незламним і ще більше зміцніло у жорстоких битвах.

Отож довелося московському царю перед усім світом брехливо пояснювати, чому він послав своє військо в українські степи, чому порушив давню обіцянку захищати Україну, а не воювати з її братським народом. Це про нього говорить давнє прислів'я: брехнею світ пройде, а назад не повернешся.

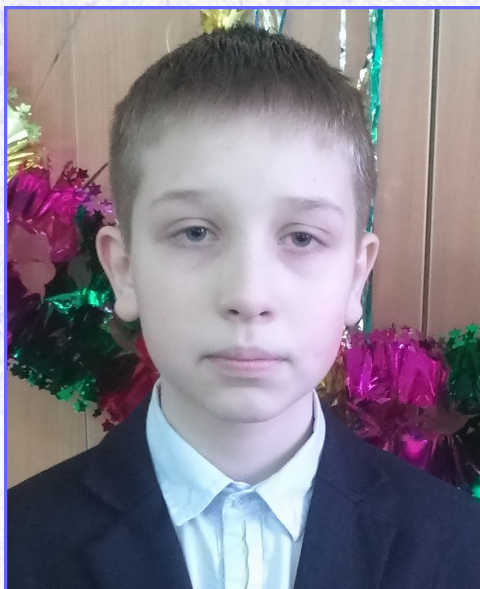
І перед святом святої Покрови, у День захисника вітчизни хочу присвятити цю казку українським воїнам, які ціною свого життя дарують нам мирне і щасливе дитинство.

Слава Україні! Героям слава!

ПОШУК СКАРБІВ САШКОМ ТА НАЗАРОМ

Ємчура Володимир, 6-Б

Сашко та Назар познайомилися, коли їм було п'ять років. Вони відвідували разом дитячий садок, а тепер ходять до школи та є найкращими друзями.

Живуть хлопці недалеко від школи, люблять гратися у дворі м'ячем, подорожувати.

І ось одного дня Сашко з Назаром, як завжди пішли в школу. Після уроків поверталися додому у гарному настрої. Був сонячний день. Прий-

шовши додому, Назар помітив, що під килимком біля дверей лежала записка. Він взяв і розгорнув її. Там було написано: «Дорогий Назаре і Сашко! Це дуже небезпечна і секретна місія, нікому не розповідайте. Йдіть до старого сараю у вашому дворі, смикніть за важіль, там буде ваша секретна база, і ви про все дізнаєтеся. Подальші інструкції будуть там».

Схвильований Назар зателефонував Сашку:

- Привіт, йди швидше до мене!- сказав Назар.
- Навіщо?- запитав Сашко.
- Поясню пізніше,- відповів Назар.

Через декілька хвилин Сашко був у Назара.

- Мені прийшов дивний лист, навіть не знаю від кого, - почав пояснювати Назар

- Прочитай, будь ласка! - попросив Сашко.

- Звичайно! - відповів Назар і заходився читати.

Коли Назар прочитав листа, Сашко був дуже здивований:

- Думаєш це правда?

- Що правда? – запитав Назар.

- Про сарай! - відповів Сашко.

- Так! Може підемо перевіримо?- серйозно запитав Назар.

- Давай! - погодився Сашко.

І вони спустилися сходами на перший поверх, вийшли на вулицю і підійшли до старої будівлі, яка стояла у їхньому дворі вже понад сорок років. Вони невпевнено підійшли до неї та почали її розглядати.

- Ти бачиш тут якийсь важіль?- запитав Назар.

- Ні! Я думаю, що він має бути прихований, - відповів Сашко.

- Я також! - погодився із Сашком Назар.

Вони ходили навколо будівлі, шукали важіль, але коли вже надії не залишилося, Назар побачив крихітну записку, що була встромлена у дірку біля замурованого вікна. Назар покликав друга і сказав:

- Сашко, я знайшов ще одну записку!

- Читай! - вигукнув Сашко.

- Добре! - погодився Назар і почав читати.

В записці було написано таке:

- Вперед!

- Вперед? Що це означає?- перепитав Сашко.

- Напевно цеглину треба посунути вперед! - відповів Назар.
- Давай перевіримо! - захоплено сказав Сашко.
- Давай! - сказав Назар і посунув цеглину.

З вікна висунулася камера, а потім на тому місці, де було замуроване вікно, з'явився важіль. Друзі смикнули його, і утворилися двері. Першим увійшов Назар, а за ним Сашко. Вони увійшли в темряву та доторкнулися ще до одного важіля. Докладаючи зусиль, натиснули на нього, і тут з'явилися сходи, які вели в підземелля. Сашко і Назар спустилися туди. Вони опинилися в просторому світлому приміщенні, де було багато комп'ютерів та іншої техніки. Тут Сашко побачив записку, покликав Назара і заходився читати. Повідомлялося:

- У моїй секретній базі посередині є великий екран, підійдіть до нього і натисніть на кнопку.
- Що це означає?- спантеличено запитав Сашко.
- Не знаю, але напевно потрібно виконати вказівки, - сказав Назар.

Друзі підійшли до телевізора і натиснули кнопку. На екрані з'явилося зображення якогось дядечка, він був високий, худорлявий, мав сині очі та бороду. Друзі здивовано подивилися на нього. Він заговорив перший:

- Недарма обрав я вас для цього завдання.
- Ви ще й розмовляєте! - вигукнув вражений Сашко.
- Атож! - ми розмовляємо через інтернет по Скайпу, - сказав дядечко.
- А, ну тоді я все зрозумів, - сказав Сашко.
- А як вас звати? - поцікавився Назар.

- Мене звати Великий Бій, для вас просто Бій, - відповів дядечко.

- Навіщо ви нас покликали на це завдання? Що це за завдання таке секретне і небезпечне? - запитав Назар.

- Я обрав вас, тому що ви дружні, хоробрі, а завдання таки дуже небезпечне. Ви повинні знайти скарб, дуже великий скарб, – пояснив Бій.

- Чому знайти скарб – це дуже небезпечне завдання? - запитав Сашко.

- Знайти скарб – це просто, але коли його охороняють інопланетяни із сучасною технікою, джипами, зброєю та ще й діють дуже секретно, - це складно. До того ж, вам потрібна сучасна техніка та зброя, – відповів Бій.

- Так, а де ж нам її узяти? - запитав Сашко.

- В гаражі, а карту знайдете на столі біля комп'ютера, - пояснив Бій.

Друзі обернулися: справді, позаду них був гараж, а через вікно було видно, що на столі лежить карта.

- Поки не знайдете скарб, додому не повертайтеся, тому що інопланетяни можуть вас знайти, залишайтеся тут. За допомогою карти ви будете знаходити підказки, які допоможуть знайти скарб. Вас будуть переслідувати, тому маскуйтеся за допомогою екранів та комп'ютерів, слідкуйте за ними, вибираючи потрібний час. Якщо вам щось не буде зрозуміло звертайтеся до інструкції, яка лежить біля комп'ютера. Я вам не можу сказати свою посаду. До побачення, - сказав Бій.

- До побачення, – відповіли друзі.

І він зник, ніби й не було на екрані телевізора. Друзі залишилися самі. Вони здивовано презирнулися і подивилися на карту. На ній було намальовано, де треба шукати першу підказку, і був текст:

- Там, де багато каштанів.
- Де в Києві є багато каштанів? - запитав Сашко.
- Звичайно, на Хрещатику. Туди й вирушаймо! - вигукнув

Назар.

Вони прихопили із собою карту, інструкцію та сіли у джип. Джип був великий. Назар розгорнув інструкцію, почитав, а потім сказав:

- Тут сказано, що цей джип може літати, ставати невидимим, плавати, пірнати та маскуватися в інші машини, предмети, тварини.

- О, це круто! - захоплено вигукнув Сашко.
- Ну то поїхали, я поведу, - сказав Назар.
- Добре! - погодився Сашко.

І друзі вийхали з гаража через таємну розсувну стіну, яка вела на спортивний майданчик їхньої школи. Нарешті вони вийхали на дорогу, почали маскуватися, тому джип перетворився на легковий автомобіль марки Тойота, який їхав у напрямку вулиці Хрещатик. Через двадцять хвилин були на визначеному місці. Назар припаркував машину на узбіччі, подивився на карту і сказав:

- Ось де ми! А підказка напроти під деревом.
- Як нам забрати підказку непомітно? - запитав спантеличено Сашко.
- Ти забув, що наш автомобіль може перетворюватися на тва-

рину? - запитав Назар Сашка.

- Так! - відповів здивований Сашко.
- Зараз перевіримо, - сказав Назар і розгорнув інструкції.
- Отже маскуємося в білку, - сказав Сашко.

Замість автомобіля, що стояв на узбіччі враз з'явилася маленька білка, яка перебігла дорогу і підбрала підказку. Раптом на дорозі з'явилося три чорні джипа, які мчали до дерева.

- Інопланетяни! - вигукнув наляканий Сашко.
- Де?- запитав Назар.
- На дорозі!- Відповів Сашко.
- Тікаймо! - вигукнув Назар.

І білка швидко почала стрибати на інші дерева. Тим часом, джипи зупинилися біля дерева, під яким була підказка. Вийшли якісь люди і почали оглядати його. Однак, вони нічого не знайшли, розвернулися і поїхали геть.

Друзі нарешті спокійно зітхнули і знову перетворилися на легковий автомобіль, який повіз їх на секретну базу. У записці було написано: «Наступна підказка в найбільшому торговому центрі міста Києва, на другому поверсі, номер магазину 33».

Друзі переглянулися. Першим порушив тишу Сашко:

- Як ти думаєш, який це центр?
- Думаю, що це «Океан Плаза» ! - сказав Назар.
- Точно, молодець! - похвалив друга Сашко.
- Треба прозвітувати Бію, - відмітив Назар.
- Звісно! - сказав Сашко.

Вони зв'язалися з Бієм по Скайпу та розказали про першу підказку і дізналися, де шукати друга. Бій похвалив друзів.

Іншу підказку вони вирішили шукати наступного дня.

Прокинувшись вранці, Сашко та Назар сіли в джип та поїхали у торговий центр. «Океан Плаза» знаходиться недалеко від автобусного вокзалу та фабрики «Рошен», тому друзі добиралися туди досить довго.

Нарешті доїхали. Зупинилися вони напроти центру. Сашко, який керував автомобілем, розгорнув інструкцію. В інструкції було сказано:

- Тепер можете маскуватися в інших людей.
- Це класно! - вигукнув Сашко.
- Пішли! - запропонував Назар.

І вони вийшли з автомобіля, попрямувавши до центру. Увійшовши всередину вони перемаскувалися: Сашко став чоловіком, а Назар – жінкою. На другому поверсі знайшли потрібний їм магазин.

- Ти знаєш де ця підказка? - запитав пошепки Сашко.
- Ні! - так само пошепки відповів Назар.
- Ну, тоді пішли шукати!
- Добре!- сказав Назар.

Друзі ходили по магазину ніби роздивлялися товар, а насправді, вони шукали другу підказку. І нарешті їм це вдалося. Вона була прихована в щілині за одягом. Але як забрати звідти її ніхто з друзів не знав, тому прийняли рішення. Назар увімкнув пожежну сигналізацію, й вони перемаскувалися в пожежників, кинули димову шашку, утворився дим. Тим часом, поки Сашко це робив, Назар схопив підказку і сказав:

- Тікаймо!

- Але як? Вікон нема! - запитав Сашко.

- Втечемо через вентиляційну шахту! - сказав Назар і підняв її кришку.

Друзі залізли і прикрили її, як тільки вони це зробили, до зали увірвалося двадцять чорних інопланетян. Їхні обличчя закривали маски. Вони почали все обшукувати, а коли не знайшли натиснули якусь кнопку, і прибігло ще двадцять інопланетян. Командир наказав їм:

- Оточити центр, щоб жодна жива душа звідси не вибралася. Нам потрібна підмога !!! Ви мене зрозуміли?

- Так, великий командире! - вигукнули інопланетяни і кудись швидко побігли.

В приміщенні залишилося двадцять інопланетян, ті що прибігли перші. Вони ходили і дивилися в кожну щілинку.

Нарешті хлопці оговталися і вирішили, що треба тікати. Вони швидко полізли вгору, а потім стали невидимками і полетіли на вулицю. Від того, що вони побачили, їх охопив жах. Перед центром стояло багато джипів, літаків, гелікоптерів, мотоциклів, з яких вибігали все нові й нові прибульці. Друзі ледве знайшли свою машину, сіли, зробили її невидимою, замаскували в гелікоптер і безшумно полетіли до своєї бази. Жоден з інопланетян нічого не побачив, не почув. Вони були впевнені, що хлопці в центрі.

Друзі добралися до бази без пригод. І знову вони перетворили гелікоптер у легвоий автомобіль марки Тойота. На базі прочитали записку: «Якщо ви хочете знайти третю підказку, то треба подумати! Де в Києві зробили не так давно ремонт, і де є великий

фонтан? Під ним ви і знайдете третю підказку».

- Де може бути цей фонтан і ремонт? - запитав Сашко.

- Не знаю, але згадай, де є новий фонтан!- задумливо сказав Назар.

- Я знаю декілька нових фонтанів: на Майдані Незалежності і на Поштової площі! - сказав Сашко.

- А, який з них новіший?- запитав Назар.

- Напевно, той, що на Поштової площі,- відповів Сашко.

- Добре, тоді завтра вранці поїдемо до цього фонтану. Ти знаєш де він? - запитав Назар.

- Знаю! - відповів задоволений Сашко.

Вони зв'язалися з Бієм і розповіли йому все, що сьогодні трапилося, і де шукати наступну підказку. Потім пішли в кафе, тому що так захопилися пригодами, що забули навіть поужити. Поївши, друзі пішли спати, була дуже пізня година.

Сашко і Назар встали вранці, щоб розробити план дій. Вони не забули, що Бій сказав їм, що перед тим, як виходити з бази, подивитися на екрани телевізорів, перевірити місцезнаходження прибульців. Тому друзі сіли і почали натискати якісь клавіші. Раптом на екрані з'явилися інопланетяни, які були в західних районах міста. Тож друзі, переконавшись, що поблизу нікого немає, вийшли на джипі із своєї секретної схованки. Тепер вони їхали автомобілем марки Мерседес на Поштову площу до фонтана.

Підїжджаючи до місця свого призначення, друзі залишили автомобіль подалі та пішки подалися до фонтану. Був день, і біля фонтану було багато людей. Хлопці замаскувалися у ремонтників, відключили воду і огородили фонтан. Люди, які йшли сьогодні до

фонтану, були дуже засмучені. Тим часом Назар із Сашком ніби ремонтували, а насправді шукали підказку. Під кришкою фонтана друзі знайшли її. Після цього включили воду, забрали огорожу, і радісні кияни знову кинулись до фонтану.

Хлопці почали спускатися у підземний перехід, та раптом побачили десять чорних джипів.

- Інопланетяни! - вигукнув Назар.

- Втікаймо!- крикнув Сашко.

І вони залізли в машину. Тим часом з'явилися ще джипи із протилежного боку, тому друзям не залишалось нічого іншого, як поїхати на лівий берег.

І тут почалася справжня погоня, інопланетяни намагалися наздогнати їх. Друзі мчали з шаленою швидкістю по вулицях міста в невідомому напрямку. Нарешті через десять хвилин Назар зміг зробити машину невидимою і перемаскувати її у вертоліт. Як тільки вони перемаскувалися, інопланетяни згубили їх слід. Користаючись можливістю, Назар повернув у сторону бази. Тому через десять хвилин вони сиділи у кафе і пили чай.

- Як ти думаєш, як вони дізнаються, коли ми знаходимо підказки?-запитав Сашко.

- Напевно, тоді, як ми відкриваємо сховок у них спрацьовує сигналізація! - сказав Назар.

- Напевно, тоді нам потрібно буде наступну підказку добувати не відкриваючи сховок? - запитав Сашко.

- Напевно, що так! - відказв Назар.

Через деякий час вони поговорили з Бієм, і виявилось, що це остання підказка, відгадка до неї - це місце, де сховано скарб.

Друзі не повірили своїм вухам, невже до скарбу всього лише один крок. Їх лякало, що вони мають вирушити туди прямо зараз. Зараз їм залишалося прочитати підказку, розгадати її, і податися в дорогу. Друзі розгорнули записку, в записці було написано таке: «Там, де люди переховувалися від війни».

- Що це означає? - запитав спантеличено Сашко.

- Це сховища-печери біля набережної, - сказав Назар.

- Як ти так добре знаєш місто? Я одразу би не здогадався! - похвалив друга Сашко.

- Та просто я цікавлюся історією і мені подобається розглядати карти Києва. Тобі теж потрібно добре знати історію міста, воно велике і містить багато таємниць, - відповів Назар.

- Так, звичайно, але історія така складна! - сказав Сашко.

(Йому не подобалися усі предмети, крім фізкультури).

- Річ не втім, просто полюби предмет!

- І все вийде?- запитав Сашко.

- Звичайно, - відповів Назар.

- Добре, я спробую, - погодився з другом Сашко.

Нарешті настав час їхати на гору і шукати скарб. Коли приїхали, замаскували свій автомобіль у міні-землерийну машину і заїхали всередину гори.

Під землею було темно. Друзі в'їхали у простору печеру. Аж раптом перед ними з'явилися джипи інопланетян. Вони загородили собою виїзд з печери.

Сашко з Назаром перезирнулися:

- Що ж робити? - розгублено запитав Сашко.

- Потрібно натиснути кнопку «копіювати», і тоді у нас з'яв-

ляться роботи, джипи, такі як у них.

Так і зробили. Дійсно, виявилося план спрацював, всі інопланетяни були розбиті, але також постраждали і роботи друзів, які палко билися, захищаючи своїх господарів.

За півгодини знайшли скарб, який завантажили в землерийну машину. Лише вони це зробили, як з під-землі виринуло багато джипів, вертольотів, літаків. Назар готувався вже натискати кнопку «копіювати». Однак, інопланетяни не чіпаючи їх вилетіли в небо, через отвір, що відкрився. Так, це була їхня таємна база.

Друзі ледве знайшли вихід з печер. Виїхавши, вони побачили дивне видовище: з усіх усюд до аеропорту «Жуляни» зліталася, з'їжджалася уся техніка прибульців, щоб втікти із Землі на іншу планету. Ось, як налякали їх роботи Сашка та Назара.

Друзі перетворилися у вертоліт, щоб подивитися, що там відбувається. Справді, інопланетяни залітали у свій великий корабель, який був замаскований у аеропорту. Нарешті корабель піднявся й зник в синьому небі: полетів у космос шукати іншу планету та скарб.

Веселі друзі повернулися на секретну базу. Вони побачили там Бія. Він привітався з ними і почав обговорювати події.

- Знайшли скарб?- схвильовано запитав Бій.

- Звичайно! - хором крикнули друзі і пішли за скринею.

Вони принесли її, і там було дуже багато різних речей.

- Що це?- запитав Назар.

- Це різні речі! - відповів Бій.

- Навіщо вони Вам? Чому Ви саме нас покликали взяти участь в операції? - запитав Сашко.

- Я покликав вас на цю операцію, тому, що ви дружні, сильні, розумні, догадливі. Серед цих речей був елексир життя, який захопили інопланетяни. Мені вже 123 роки, 100 років я мужньо з ними боровся та охороняв планету. А останнім часом у мене мало сил зосталося, і вони відібрали у мене елексир життя. Тому я й попросив вас мені допомогти. Кожен може взяти на згадку дві будь-які речі.

- Справді? - вихопилося у хлопців.

Сашко вибрав собі робота і годинник-трансформер, а Назар – годинник і джип, який зменшувався.

- А тепер дякую за допомогу, прощайте! - сказав Бій.

- До побачення, дякуємо! – вигукнули друзі.

Більше нічого не встигли сказати, бо Бій натиснув кнопку, і вони з'явилися кожен у себе вдома. Батьки нічим не здивувалися, вдома їх замінювали роботи-двійники.

Ввечері хлопці зателефонували один одному. Усе було добре. Тож прийшла пора спати. Друзям снилися сни про скарб. А інопланетяни блукали Всесвітом, не знаходячи жодну планету для свого проживання.